

Sygn. akt XI W 1928/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska

przy udziale oskarżyciela K. C.

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy **M. W.**

syna H. i M.

urodzonego dnia (...) w H.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 27 czerwca 2014r. ok. godziny 02.00 przy ul. (...) w W. kierując pojazdem marki C. o numerach rejestracyjnych (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 Kodeksu Wykroczeń,

2. w tym samym miejscu i czasie nie zastosował się do znaku P-21 „powierzchnia wyłączona”

tj. za wykroczenie z art. 92§1 Kodeksu Wykroczeń,

orzeka

I obwinionego **M. W.** uznaje za winnego tego, że , w dniu 26 czerwca 2014r. ok. godziny 17:30 przy ul. (...) w W. kierując pojazdem marki C. o numerach rejestracyjnych (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 oraz znaku P-21 „powierzchnia wyłączona”, co stanowi wykroczenie z art. 92§1 kw i za to na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 9§1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1928/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2014 r. ok. godziny 02.00 przy ul. (...) w W. funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) tj. A. K. oraz J. S. ujawnili wykroczenie drogowe popełnione przez osobę prowadzącą pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym

(...). Wyżej opisany samochód był zaparkowany jednocześnie na powierzchni wyłączonej (znak drogowy poziomy P-21) oraz w strefie znaku B-36 z tabliczką T-24 informującą o odholowaniu pojazdu na koszt właściciela w razie niezastosowania się do dyspozycji znaku. W pojeździe nie było kierowcy, silnik był wyłączony. Strażnicy wydali dyspozycję odholowania pojazdu na parking przy ul. (...) w W., gdzie auto zostało przetransportowane przez pracownika O.. Tego samego dnia o godz. 8:10 do siedziby (...)Straży Miejskiej stawił się M. W. twierdząc, iż to on dokonał postoju pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) przy ul. (...). Mężczyzna odmówił przyjęcia mandatu nakładającego na niego karę grzywny w wysokości 200 zł za popełnione wykroczenie, wobec czego został pouczone o skierowaniu wniosku o ukaranie do właściwego miejscowo sądu rejonowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia obwinionego (k. 41), protokół zeznań A. K. (k. 10v), notatki urzędowe (k. 1, 2), dokumentację fotograficzną (k. 5-6), dyspozycji usunięcia pojazdu (k. 7), zezwolenie na odbiór pojazdu (k. 8), informacji o opłacie za usunięcie i przechowywanie pojazdu (k. 9).

Obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dn. 09 czerwca 2015 r. wyjaśniał, iż zaistniała w dniu zdarzenia sytuacja zmusiła go do pozostawienia samochodu w miejscu, gdzie został on zauważony przez strażników miejskich. Sprecyzował, iż 26 czerwca 2014 r. pracował na terenie miejscowości B. w godzinach 7-15 w magazynie (...) przy temperaturze -28°C, zaś po pracy udał się samochodem do domu, gdzie przybył o godz. 16:00. Jak dalej relacjonuje obwiniony, do godz. 17:30 szukał wolnego miejsca parkingowego, lecz z uwagi na duży upał był zmęczony i prowadzenie samochodu sprawiało mu trudność. W związku z powyższym zdecydował się na pozostawienie samochodu na powierzchni wyłączonej z ruchu. Dodał, iż w 1993 r. spowodował wypadek samochodowy, właśnie w związku z prowadzeniem pojazdu w stanie zmęczenia i bojąc się, że może doprowadzić do zdarzenia drogowego wołał zaparkować w miejscu, gdzie nie jest to dozwolone. Obwiniony argumentował swoje zachowanie także tym, iż ulica (...) została całkowicie wyłączona z ruchu, zaś miasto wynajęło część miejsc parkingowych restauratorom w celu zorganizowania tam „ogródków”, przez co zmniejszyła się liczba miejsc parkingowych, z których mógł skorzystać. M. W. stwierdził ponadto, że zaparkował tak, aby było to bezpieczne, przy drodze jednokierunkowej. Odpowiadając na pytanie oskarżyciela publicznego obwiniony twierdził, iż nie był w stanie zaparkować później samochodu w innym miejscu, gdyż ze względu na trwające imprezy musiałby to zrobić po godz. 22:00, a o tej porze zwykle śpi, natomiast zmiana miejsca postoju nie miałaby sensu, gdyż rano i tak miał wyjechać do pracy. W odpowiedzi na pytania Sądu M. W. dodał, iż był zmęczony z uwagi na wzmożony wysiłek związany z przejściem z miejsca pracy, gdzie panowała niska temperatura, na zewnątrz, gdzie był upał. Obwiniony skonkludował, iż czuje się poszkodowany jako mieszkaniec, gdyż posiadając kartę parkingową nie może zaparkować w innych dzielnicach, wobec czego miasto powinno zapewnić mieszkańca odpowiednią pulę miejsc parkingowych.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne, logiczne i spójne. Jednakże linia obrony, opierająca się na stwierdzeniu, iż popełnienie wykroczenia było jedynym rozwiązaniem, aby nie powodować zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie znajduje uzasadnienia. Należy stwierdzić, iż tylko wobec tego, iż kierowca nie mógł znaleźć wolnego miejsca parkingowego w pobliżu miejsca zamieszkania i obawiał się dalszej jazdy ze względu na swoje zdolności psychomotoryczne tego dnia, obwiniony mógł postąpić także zgodnie z prawem, aby móc niebezpieczeństwo uchylić. Po pierwsze, M. W. znając dobrze okolicę (obwiniony mieszka w bezpośrednim sąsiedztwie miejsca popełnienia wykroczenia), mógł znaleźć miejsce parkingowe nieco bardziej oddalone od miejsca zamieszkania. Po drugie, pomiędzy godziną 17:30, kiedy to obwiniony miał zaparkować pojazd a godziną 22:00, kiedy udał się na spoczynek minęły ponad cztery godziny – w tym czasie obserwując okolicę mógł poczekać na moment, w którym będzie w stanie przestawić pojazd z miejsca gdzie go pozostawił na miejsce do tego przeznaczone, tym bardziej, iż – jak już wspomniano – mieszkał w pobliżu. Po trzecie wreszcie, wiedząc, iż ze względu na warunki w jakich pracuje oraz temperaturę powietrza na zewnątrz może mieć problemy z prowadzeniem pojazdu, mógł zapewnić sobie inny transport do pracy i z powrotem. Obwiniony zamieszkuje w samym Centrum (...), z tego też powodu ma do dyspozycji wszelkie dostępne w mieście środki transportu publicznego. W tej sytuacji obwiniony miałby nawet możliwość zaparkowania poza ścisłym Centrum (...) i dojechania do miejsca zamieszkania komunikacją miejską.

Obwiniony wybrał jednak wariant dla niego najwygodniejszy –zaparkowanie nieomal pod oknami mieszkania, za to z naruszeniem przepisów prawa.

W szczególności nie jest też w tym wypadku możliwe powołanie się na stan wyższej konieczności jako przesłankę wyłączającą bezprawność czynu. Art. 16 § 1 kw stanowi, iż nie popełnia wykroczenia, kto działa w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego dobru chronionego prawem, jeżeli niebezpieczeństwa nie da się inaczej uniknąć, a dobro poświęcone nie przedstawia wartości oczywiście większej niż dobro ratowane. Należy stwierdzić, iż grożące obwinionemu niebezpieczeństwo w postaci spowodowania zdarzenia w ruchu drogowym (np.) było jedynie abstrakcyjne, a nie rzeczywiste. M. W. nie parkował pojazdu w celu zapobieżenia kolizji z innym pojazdem lub uniknięcia potrąceniu pieszego, a w celu pozostawienia auta zgodnie z zasadami ruchu drogowego. Nie działał z uwagi na realne niebezpieczeństwo grożące mu w chwili popełnienia czynu, więc wykroczenie popełnione w tych warunkach spełnia cechy ekscesu ekstensywnego. Ponadto, nawet jeżeli przyjąć, iż niebezpieczeństwo w postaci spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym, grożące obwinionemu w danej sytuacji było rzeczywiste i bezpośrednie, to jednak, jak wykazano powyżej, niebezpieczeństwa tego można było uniknąć w inny sposób, niż dokonując postoju w miejscu do tego nie przeznaczonym i tym samym godząc w dobro jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji i zasada zaufania w ruchu drogowym. Tym samym obwiniony naruszył również zasadę subsydiarności, którą należy się kierować w celu skorzystania z kontratyptu stanu wyższej konieczności: mimo iż niebezpieczeństwa dało się uniknąć inaczej, to M. W. wybrał sposób polegający na świadomym przekroczeniu normy wynikającej z oznakowania drogi.

Nie sposób przy tym zgodzić się z twierdzeniem obwinionego, iż miasto powinno zapewnić mieszkańcom pulę miejsc parkingowych. Stawiałoby to w nierównej sytuacji osoby, które kupując mieszkania kupiły również miejsca parkingowe, angażując w tym celu znaczne środki finansowe. Każda wspólnota mieszkaniowa lub spółdzielnia posiada możliwości budowy parkingów lub ich zorganizowania poprzez wynajęcie określonych powierzchni, po podjęciu stosownych uchwał przez ich członków, wymaga to jednakże zaangażowania finansowego, którego osoby te z różnych powodów nie chcą bądź nie mogą ponieść.

W ocenie Sądu w pełni wiarygodnym dowodem są zeznania funkcjonariusza straży miejskiej A. K., odczytane na rozprawie w trybie art. 75 § 4 kpw. Istotną cechą przedmiotowych zeznań jest ich zgodność w zakresie kwestii kluczowych dla odpowiedzialności obwinionego za popełnienie zarzucanego mu czynu: czynności sprawczej (niezastosowaniu się do znaku B-36 oraz zatrzymaniu pojazdu na powierzchni wyłączonej) oraz miejsca jego popełnienia, a także przedmiotu czynności wykonawczej (samochód marki C. o numerze rejestracyjnym (...)).

Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy dokumenty ujawnione w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1, 2), dokumentacji fotograficznej (k. 5-6), dyspozycji usunięcia pojazdu (k. 7), zezwolenia na odbiór pojazdu (k. 8), informacji o opłacie za usunięcie i przechowywanie pojazdu (k. 9). Żadna ze stron w toku postępowania nie kwestionowała tych dokumentów.

Art. 92 § 1 kw penalizuje zachowanie polegające na niezastosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Czyn ten zagrożony jest karą grzywny alternatywnie z karą nagany.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na bezsprzeczne stwierdzenie, iż M. W. prowadził pojazd marki C. o numerze rejestracyjnym (...), który zaparkował przy ul. (...) w W.. Uznane przez Sąd za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego dostarczyły informacji o czasie popełnienia czynu – miał on miejsce w dn. 26 czerwca 2014 r. ok. godziny 17:30. Pojazd został przez obwinionego ustawiony w strefie znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” i jednocześnie na powierzchni wyłączonej z ruchu oznaczonej znakiem drogowym poziomym P-21. Tym samym M. W. nie zastosował się do dyspozycji znajdujących się na drodze dwóch znaków drogowych: jednym zachowaniem wypełnił znamiona dwóch wykroczeń, z których każde należy zakwalifikować jako czyn opisany w art. 92 § 1 kw.

Opisanego czynu wypełniającego znamiona wykroczeń z art. 92 § 1 kw obwiniony dopuścił się świadomie, mając wymagany do ponoszenia odpowiedzialności za wykroczenia wiek i nie będąc w stanie wyłączającym możliwość pokierowania swoim postępowaniem lub rozpoznania znaczenia czynu. Nie występuje też żadna inna przesłanka

mogąca świadczyć o niemożności przypisania M. W. popełnienia zarzucanego mu czynu. Należy więc uznać, że obwiniony dokonał czynu w pełnym zawinieniu.

Niestosowanie się do znaków i sygnałów drogowych godzi w istotne dobro, jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Zachowanie obwinione godziło także w istotną zasadę ruchu drogowego jaką jest zasada zaufania. Zgodnie z nią użytkownik ruchu powinien móc przypuszczać, że inne osoby znajdujące się na drodze będą przestrzegać zasad ruchu drogowego i jednocześnie nie zachowają się w sposób z nimi niezgodny. Liczba uczestników ruchu drogowego, czy to poruszających się różnorodnymi pojazdami mechanicznymi czy też pieszych stale się zwiększa. Przestrzeganie zasad, jakie są wprowadzone aby zredukować niebezpieczeństwo zdarzenia drogowego, w którym może dojść do realnego zagrożenia ludzkiego życia i zdrowia jest więc wyjątkowo istotne, szczególnie w wielkich aglomeracjach miejskich, takich jak W.. Powyższe wskazuje na wymierną społeczną szkodliwość czynu obwinionego.

Należy stwierdzić, że M. W. dopuścił się popełnienia czynu, którego znamiona opisane są w przepisie stosownej ustawy, w zawinieniu, przy czym czyn jego był społecznie szkodliwy. Wszystko to stanowi o przypisaniu mu odpowiedzialności w zakresie popełnienia zarzucanego czynu wypełniającego znamiona wykroczeń z art. 92 § 1 kw. Z uwagi na to, iż czyn obwinionego wyczerpuje znamiona opisane w dwóch przepisach ustawy, Sąd zgodnie z treścią art. 9 § 1 kw zastosował przepis przewidujący karę najsurowszą, to jest art. 92 § 1 kw, przy czym kierował się dyrektywami jej wymiaru opisanymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu kara grzywny w kwocie 200 złotych nie przekracza stopnia winy obwinionego i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. W ocenie Sądu wykonanie kary nie będzie dla obwinionego zbyt dużym obciążeniem pod względem finansowym, a ponadto wymierzona kara spełni cele prewencji generalnej oraz indywidualnej, w szczególności zaś zapewni, że M. W. nie popełni podobnego wykroczenia po raz kolejny i będzie przestrzegał zasad ruchu drogowego.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 kpw. Kwotę zryczałtowanych wydatków postępowania obliczono w oparciu o § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, zaś kwotę opłaty – zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych. W ocenie Sądu obwiniony ze względu na swoje możliwości zarobkowe oraz stan rodzinny będzie w stanie uregulować wymienione należności i nie spowoduje to nadmiernego uszczerbku w jego majątku.